

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

σ. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Ἡ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
Σοφίας Κραπότικιν : Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237, (τέλος).

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Γ'

Τῆς ἐπαύριον, πρὸ τῆς ροδοδακτύλου αὐ-
γῆς, ἡ σιδηρᾶ θύρα τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ ὁ
τρεῖς Γάλλοι εὐρίσκοντο, ἠνεώχθη ὡς ἐκ
θαύματος.

Ἄγνωστος χεὶρ ἔρριπεν ἔσω δέμα πε-
ριέχον τρεῖς ἐντελεῖς ἐνδυμασίας, εὐρείας
καὶ ἀνέτους, ἃς ἐνεδύθησαν πάραυτα.

Μόλις ἐνδυθέντες ἐφάνησαν τόσῳ ὁ-
μοιοὶ πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ Μίτεμ-
βεργ, ὅσον καὶ αὐτοὶ ὁμοιάζουσι πρὸς ὁ-
λοὺς τοὺς ζυθοπότας τῆς Βαυαρίας καὶ
τοῦ Παλατινάτου, οἵτινες πάλιν ἐλά-
χιστον διαφέρουσι τῶν κατοίκων τοῦ Καρ-
λοῦ, τῆς Βάρδης καὶ τοῦ Τούμπιγκεν.

Ὅστε θὰ ἠδύνατο νὰ πλανηθῶσιν εἴτε
πρὸς ἀνατολάς, τοῦτέστι πρὸς τὸ μέρος
τῆς Βοεμίας, εἴτε πρὸς δυσμὰς πρὸς τὴν
Ἑλβετίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν Γαλλίαν, χω-
ρὶς οὐδεὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτούς.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ ἐξέλθωσι
τοῦ φρουρίου καὶ νὰ διέλθωσι τὰ τρία ἢ
τέσσαρα φυλακεῖα, ἅτινα τοὺς ἐχώριζον
ἐκ τῆς εἰρηνικῆς πόλεως τοῦ Μίτεμβεργ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ,
καὶ τοὶ ὀπλισμένοι, ἀνησυχουον σφόδρα
μέχρι συντελέσεως τῆς ἐξόδου ἐκείνης.

Εἶδον εὐχαρίστως ὅτι τὰ θυλάκια τῶν
ἐνδυμάτων αὐτῶν περιεῖχον δύο ἀντικεί-
μενα ἀναγκαιότατα ἐν τοιαύταις περι-
στάσεσιν· ἐν πολύκροτον, μεγάλης διαμέ-
τρου πεπληρωμένον, καὶ ἐγχειρίδια ὅμοια
περίπου ἐκείνοις, οἷς οἱ κυνηγοὶ τοῦ Μορ-
βάν χρῶνται, ὅπως προσβάλλωσι τὴν ἔ-
λαφον ἢ τὸν ἀγριόχοιρον, ὅταν ἀντίσταν-
ται εἰς τοὺς κυνηγετικὸς κύνες.

Παρειρήσαν ἐπίσης ὅτι ἡ θύρα τῆς
εἰρηκτῆς τῶν δὲν ἐπανεκλείσθη καὶ ὅτι

κεφαλὴ πωγωνοφόρος, φέρουσα δερμάτι-
νον κράνος, ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος
καὶ ἐφαίνετο ἀναμένουσα νὰ περατώσῃ
τὰς προετοιμασίας τῶν.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀνεκάλει εἰς τὴν μνή-
μην τὴν τοῦ Ἰουδαίου, ἀλλ' ὅσον μόνον
κεφαλὴ στρατιώτου δύναται νὰ ἀναπα-
ραστήσῃ τὴν κεφαλὴν παλαισπώλου.

Ἐβεβαιώθησαν ἐντούτοις, ὅταν ἡ φωνὴ
τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φέροντος τὸ κράνος,
τοὺς ἠρώτησε χαμηλοφώνως :

— Εἰσθε ἔτοιμοι ;

Ὁ φύλαξ οὗτος ἦτο ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦν-
δερ μετημφισμῆνος εἰς στρατιώτην.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ τρεῖς Γάλλοι διηυθύνθη-
σαν πρὸς τὴν θύραν, βαδίζοντες διὰ τῆς
ἄκρας τῶν ποδῶν ὡς τὰς χορευτριάς :

— Ἐλθετε, τοῖς εἶπεν.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ εἰσήλθε μετὰ τῆς
συνοδίας του, εἰς μακρὸν κυκλοτερῆ διά-
δρομον, ὅστις περιέβαλλε μέγιστον φυλα-
κεῖον, αὐτὴν σκεπαστήν, ἐν ἣ οἱ ἀτυχεῖς
σύντροφοὶ τῶν φυγάδων ἔκειντο ἐπὶ δε-
μάτων σσηπύτων ἀχύρων, ὅπως τὰ πρό-
βατα ἐν τῇ στάνῃ αὐτῶν.

Ἡ φυλακὴ τῶν Σουβραί, παραβαλλο-
μένη πρὸς τὸν σταῦλον τοῦτον, ἦτο ἀλη-
θῆς αἰθούσα.

Οἱ Βαυαροὶ ἔστησαν τὰς σκοπιὰς τῶν
εἰς τὰ ἀνώτερα πατώματα, ἔτοιμοι νὰ
πυροβολήσωσι κατὰ τῆς ἀγέλης ἐκείνης
τῶν ἀνθρώπων, ἣν τόσῳ κακῶς περι-
εποιούντο καὶ τῆς ὁποίας οἱ βουκόλοι
ἦσαν ὀπλισμένοι διὰ βελονωτῶν πυροβό-
λων.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκάλουν τὸν Ἰ-
ουδαῖον, οὗτινος δὲν διέκρινον τὸ πρόσω-
πον ὑπὸ τὸ κράνος αὐτοῦ καὶ ὅστις
τοὺς καθησυχάζε λέγων αὐτοῖς, χαμηλῆ
τῆ φωνῆ τὸ σύνθημα.

Ἡ συνοδία ἐφωτίζετο μόνον ἀπὸ τὸ
ἀμυδρὸν φῶς τοῦ φανοῦ, ὃν ἐκράτει εἰς
τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ἡ ἡμέρα δὲν εἶχεν ἀρχίσει ἔτι ὑποφώ-
σκουσα· καὶ δὲν θὰ ἤρχει μὲν νὰ φανῇ,
ἀλλ' ἡ νύξ ἐκάλυπτεν ἔτι τὰ γηραιὰ γοτ-
θικὰ τεῖχη διὰ τῆς προστατευτικῆς σκιᾶς
της.

Φθάσαντες εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κυκλοτε-

ροῦς διαδρόμου, ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, ὠ-
θησε θύραν, ἣν ἤνοιξε διὰ μεγάλης κλει-
δῆς καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες εὐρέθησαν ἐν-
τὸς ὑπογείου, οὗτινος ἡ μεμολυσμένη ἀ-
τμόσφαιρα ἀνέδιδε κακόσμους ἀναθυμιά-
σεις.

Ἄλλ' οἱ τρεῖς Μορβανδοὶ θὰ διέβαινον
δι' ὀλοκλήρου στρατοῦ, ὑπὸ τὰς μυδρα-
λιοβόλους αὐτοῦ, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν
ταγματάρχην φὸν Σβάρτς· ἐπροχώρησαν
ἐπομένως ἄνευ δισταγμοῦ ἐν τῇ ὀπῇ ἐ-
κείνῃ, ἣτις ἐβυθίζετο εἰς τὴν γῆν διὰ
κατωφερείας ἀποτόμου.

Μετὰ ἑκατὸν περίπου μέτρων πορείαν
ὁ ὀδηγὸς αὐτῶν τοὺς ἐκράτησε λέγων :

— Στήτε !

Εὐρίσκοντο εἰς τὰ χεῖλη βαράθρου τι-
νός.

Ὁ ἀγωγὸς οὗτος κατέληγεν εἰς ὀπὴν
ἀνοιχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ δευτέρου περιτειχί-
σματος, ἧς ἡ θύρα εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἢ καὶ
οὐδέποτε εἶχε τεθῆ τοιαύτη.

Ἐκεῖθεν ἐφαίνετο ἡ πεδιάς· καὶ διέ-
κρινέ τις εἰς ἀπόστασιν τινα τὸ ἀέτωμα
τῶν οἰκιῶν τοῦ κοιμωμένου ἔτι Μίτεμ-
βεργ εἰς τὸ βάθος μικροῦ ποταμοῦ, μετὰ
τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ, ἧς ἡ σκιά διε-
γράφετο κατὰ τὴν νύκτα ὡς σκελετὸς
Κινέζου ἐπὶ φαιοῦ στερεώματος.

Ἡ ἡσυχος καὶ κατηφῆς ἐκείνη πεδιάς,
ἦτο ἡ ἐλευθερία τῶν Ἰσως, ἀλλ' ὅπως
φθάσωσι μέχρις αὐτῆς ἔπρεπε νὰ διέλ-
θωσι βαθὺν βόθρον λίαν ἀπότομον πρὸς
τὸ μέρος τοῦ τεύχους.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἔσβεσε τὸν φα-
νὸν του.

Ἔστη ἐπὶ στιγμῆν.

Ἦκουέ τις πενήτηκοντα πόδας, κάτω-
θεν τοῦ χαίνοντος ἐκείνου βαράθρου, τὸ
ρυθμικὸν βῆμα φύλακος, ὅστις διέβαινε
καὶ ἀπεμακρύνετο.

Στενὴ γραμμὴ ἐρυθρόχρους, ὅμοια πρὸς
σθενόμενον πῦρ, διεγράφετο ἐν τῷ ὀρί-
ζοντι.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἠτοιμάζετο νὰ κα-
τέλθῃ εἰς τὸ βάραθρον ἐκεῖνο, καὶ τοὶ
κινδυνεύον νὰ θραύσῃ μέλος τι τοῦ σώ-
ματός του, ὅτε ὁ Ἰουδαῖος τὸν ἐκτύπη-
σεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὄμου, χωρὶς νὰ

προφέρη λέξιν, καὶ τῷ ἔδειξε σχοινίνην κλίμακα, ἣν ἔφερον ὑποκάτω τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ μανδύου.

Ἐξετύλιξεν αὐτὴν καὶ τὴν προσέδωκεν ἐπὶ σιδηρᾶς ράβδου, ἣτις ἐφαίνετο ἐπιτηδὲς στηθεῖσα ἐκεῖ, καὶ εἶπε τοῖς προστατευομένοις αὐτοῦ:

— Ἐμπρός, ἀθουρίως καὶ ταχέως.

Ἐντὸς μικροῦ κατήλθον.

Οἱ τρεῖς Γάλλοι ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ βαράθρου καὶ ἀνήλθον εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν ἔρποντες ὡς ἔρπετά, ἔχοντες δὲ τὸν Ἰουδαῖον ἐπὶ κεφαλῆς, ἐστράφησαν διὰ τῶν τελευτωδῶν λειμῶνων πρὸς τὰς οἰκίας τοῦ Μίτεμπεργ, ὁπερ ὑπνωττεν ἔτι, χωρὶς νὰ φροντίζη διὰ τὴν μάχην καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς.

Ἡ ἐπιχειρήσις ἐπέτυχεν.

Μετὰ ἔν τέταρτον ὁ κόμης καὶ οἱ δύο αὐτοῦ σύντροφοι ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκραν δάσους ἐκ φυγῶν.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἐσύριξε καὶ πάραυτα, ὡς συμβαίνει συνήθως ἐν τοῖς θεάτροις, τέσσαρες ἵπποι τελείως ἐπίσεσασμένοι ἐπεφάνησαν.

Οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἐκρατοῦντο ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν.

Νεανίας τις ἐπέβαινε τοῦ πρώτου.

Εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἡμέρας διέκρινε τις εὐκόλως ὅτι ἦτο πάρα πολὺ λεπτοφυῆς καὶ περισσότερον κομψός, ἀφ' ὅ,τι ἀρμόζει εἰς ἄνδρα, μ' ὅλην τὴν ἀνδρικὴν του ἐνδυμασίαν, τὰ ὑποδήματα καὶ τὸν πῖλόν του.

Ὁ Ἰουδαῖος τὸν ἐπλησίασεν.

— Ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, εἶπεν.

— Καὶ τηρῶ τὴν ἰδικήν μου, ἀπήντησε γυναικεῖα φωνή.

Καὶ συγχρόνως ἔρριψε τῷ Ἰουδαίῳ χαρτοφυλάκιον πλήρες χαρτονομισμάτων.

— Ὁ λογαριασμός εἶναι σωστός, εἶπεν, ἀλλ' ἂν ἦναι λάθος, εἰξεύρεις ποῦ θὰ μὲ εὔρης. Χαίρε.

— Προσκυνῶ, ὑψηλοτάτη, καλὸν ταξείδιον.

— Κύριοι, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ πριγκιπέσσα, ἱππεύσατε καὶ σπεύσωμεν. Ἐχομεν πολλὸν δρόμον νὰ διατρέξωμεν διὰ νὰ ἤμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἄν κάνεις μᾶς ἐμπεδίση, δυστυχία του!

Ὁ Ἰουδαῖος ἐπανήρχετο ἤδη εἰς τὴν πόλιν μετὰ τῶν δύο ὑπηρετῶν.

Ἐπανήλθεν εἰς τὸ κατὰστημά του, ἐξεδύθη τὴν στρατιωτικὴν ἐνδυμασίαν, ἐφόρεσε τὸν τετριμμένον αὐτοῦ μανδύαν καὶ μετέβη εἰς τὸ φρούριον.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς ἦν ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς.

Οὐδεὶς παρετήρησε τὴν φυγὴν τῶν τριῶν Γάλλων.

Ἐμμενον ἔτι πολλοί, φεῦ! ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ διοικητοῦ, ὥστε νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία τὸσφ μικροῦ ἀριθμοῦ φυλακισμένων. Ἄλλ' ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἦν ἔμφροντις καὶ δυσηρεστημένος.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πόλιν, συνωμίλησε μετὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ὠραίας Βάν-

δας καὶ ὅ,τι παρ' αὐτῶν ἔμαθε τὸν κατέβηκεν.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ πλουσία ἡ κυρία σας; τοὺς ἠρώτησε.

— Ἄν τὰ μεταλλεῖα τοῦ Περού.

Ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἶχε παλάτιον εἰς Βενετιάν, μέγαρον εἰς Παρισίους, κτήματα πανταχοῦ, ἔδακνε τὰς χεῖρας ἐξ ἀπελπισίας.

Δὲν ἔπρεπε ν' ἀπαιτήσῃ δέκα χιλιάδας φιορινίων, ἀλλὰ δεκαπέντε, εἴκοσι, ποσὸν ἀνυπολόγιστον.

Δὲν θὰ εὕρισκε πλέον παρομοίαν περιστασίαν.

Ἦτο πλέον ἀργά· οἱ τέσσαρες ἵπποι, ἐκλεκτῆς φυλῆς καὶ ρωμαλέοι, ἔτρεχον ὡς ὁ ἄνεμος πρὸς τὰ ἐλβετικὰ σύνορα.

Ἀπὸ Μίτεμπεργ μέχρι τῆς λίμνης τῆς Κονσταντίνης τὸ ἔδαφος εἶναι ἀνώμαλον· ἔχει ὅμως τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν ἀπαντᾷ τις ποσὸς ἀξίας λόγου πόλεις.

Ἄλλως τε ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα ἐφαίνετο γνωρίζουσα θαυμασίως τὸ δρομολόγιόν της.

Ὡδήγει τὴν συνοδίαν διὰ στενωῶν καὶ σκολιῶν ἀτραπῶν, διὰ τῶν δασῶν, δι' ἀκαλλιεργήτων καὶ ἀκατοικητῶν γαιῶν, ἔνθα οἱ ποιμένες ὠδήγουν μελαγχολικῶς τὰ ποίμνιά των, μὴ φροντίζοντες βεβαίως ποσῶς νὰ συλλαμβάνωσι τοὺς ἀποδιδράσκοντας φυλακισμένους.

Οἱ ὑλοτόμοι, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν πελέκων αὐτῶν, εἰς τὰ μεγάλα δάση, παρετήρουν μετὰ περιεργείας τοὺς τέσσαρας τοῦτους ἱππότες, τοὺς παραπλεύρως καλπάζοντας.

Πολλάκις, κατὰ τὴν ἡμέραν, οἱ τέσσαρες φυγάδες ἐσταμάτων ὅπως ἀναπνεύσωσιν οἱ ἵπποι των καὶ ἀνακτήσωσι δυνάμεις.

Οὐδεὶς ἀνησύχησεν αὐτούς. Ἦσαν ἄλλως τε ἔτοιμοι ν' ἀντισταθῶσιν εἰς πᾶσαν προσβολήν.

Διέτρεξαν περιοχὴν ἀληθῶς θαυμασίαν.

Ἐκ τῶν κορυφῶν, ἐφ' ὧν διήρχοντο, ἐφαίνοντο θαυμάσια τοπία, λίμναι μὲ ὕδατα διαυγῆ, δάση, ἀρχαῖοι γοθικοὶ πύργοι, οἰονεὶ προσκεκολλημένοι ἐπὶ τῶν ὄρεων, γραφικαὶ ἐκκλησίαι, μεγαλοπρεπῆ ἑρείπια.

Ἄλλ' ὁ νοῦς τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ ἦν ἀλλաχοῦ.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πριγκιπέσσα δὲν ὠμίλει ποσῶς.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν συνοδοιπόρων της ἔβλεπε τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης.

Ἦννοεῖ τις ὅτι τῇ ἐπεβάλλετο νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, ἀλλ' ἐπὶ σκοπῷ ἐκδικήσεως καὶ οὐχὶ ἐξ ἀφοσιώσεως ἢ φιλίας.

Ἦτο καταπληκτικὴ μὲ τὸ θάρρος αὐτῆς καὶ τὴν τόλμην, μὲ τὸ λευκὸν της πρόσωπον, τοῦ ὁποῖου οὐδὲ μὴν ἐκινεῖτο, προπορευομένη πάντοτε, ἀκατάβλητος καὶ ἀψηφούσα τὸν κίνδυνον, τὸν κόπον, τὰ πάντα.

Τέλος, τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κορυφῶν λόφων, κατερχομένων εἰς βαθεῖαν κοιλάδα,

παρὰ τὰ ἑρείπια τῆς ἀρχαίας κωμπούλεως Κίρχβεργ, εἶδον αἴφνης τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης τῆς Κονσταντίνης, ἀντανακλῶν τὸν δύνοντα ἥλιον.

Ὅλιγον ἔτι καὶ θὰ ἐπάτουσαν φίλιον ἔδαφος.

Ἐπληξαν τὰ ρωμαλέα αὐτῶν ζῶα, ἔστρεψαν τὴν ἄκραν τῆς λίμνης, διέβησαν τὰ σύνορα, ὡς περ βέλη ἢ μᾶλλον ὡς λαθρέμποροι, καὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἔστησαν ἐν τῇ αὐτῇ ξενοδοχείου τινὸς τοῦ Σαιν-Γάλ, τῆς Ἐστεμμένης Ἀρκτου καὶ παρεδῶσαν τὰ ἡνία τῶν ἵππων εἰς τοὺς πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν σπεύσαντας ἱπποκόμους.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τοῦ στόθους αὐτῶν.

Ἐσώθησαν. Ἦσαν ἐλεύθεροι.

Ἡ Πολωνίς παρίστατο εἰς τὴν χαρὰν αὐτῶν ἀπαθῆς καὶ παγερά. Ἐνδεδυμένη ὡς ἱππότης μὲ τὴν χρυσοεἰδῆ αὐτῆς κόμην, καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ πῖλου της, ζωηρὰ καὶ οὐχὶ καταβεβλημένη ἐκ δεκαπενταῶρου ταχείας πορείας, ἦτο ἐξαισία.

Καίτοι δὲ μισοῦντες αὐτὴν, ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Οὐγος δὲ Σουβραί, δὲν ἠδύναντο ἢ νὰ θαυμάσωσιν αὐτὴν διὰ τὴν δραστηριότητά, τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν καλλονὴν της.

— Ποῖον καλὸν θὰ ἔπραττεν ἂν ἠθέλην! ἐσκέπτοντο.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἀφίκοντο οἱ ὑπηρεταὶ αὐτῆς.

Ἐπλησίασε τὸν Ροβέρτον μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἀφειλείας καὶ τῷ προσέφερε τὸ χαρτοφυλάκιόν της.

— Λάβετε αὐτό, τοῦ ὁποῖου ἔχετε ἀνάγκην, εἶπεν, ὡς δάνειον. Τὸ χρῆμα εἶναι ἡ ἀληθὴς ἰσχὺς!

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως:

— Ὁ κύριος δὲ Τανναί νυμφεύεται;

— Μετὰ τινος ἡμέρας, πριγκιπέσσα.

— Ἐξετέλεσα τὸ καθήκόν μου;

— Ὡ! βεβαίως καὶ ἔτι πλέον.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ πράξητε τὸ ἰδικόν σας.

Ὁ Ροβέρτος προσέκλινε.

— Χαίρετε, εἶπε. Θέλετε νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρα, κύριε δὲ Σουβραί;

Ἐκείνους ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμῆν.

Τὸ ὄρατον πρόσωπον τῆς Πολωνίδος ἐσκυθράσεν.

Ἀπέσυρε ζωηρῶς τὴν χεῖρά της.

— Ἐχετε ἄδικον, εἶπε μετὰ πικρίας. Τίς οἶδε μήπως ἡ φιλία ἐντίμου ἀνθρώπου μοὶ ἔλειψε. Χαίρετε, κύριε, καὶ ἴσως ἐπανιδωθῶμεν!

Καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς κἄν νὰ στραφῇ.

Δ'

Ἦτο ὀμιχλώδης ἡμέρα περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου.

Ἡ χλόη ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν καστανεῶν καὶ τῶν πετελεῶν. Τὰ φύλλα τῆς δούρας, κατακεκαυμένα ὑπὸ τοῦ παγετοῦ, ξηρὰ καὶ γαιόχροα, συγκρατοῦνται ἔτι ἐν τοῖς κλάδοις, μέχρις οὗ δυτικὸς ἄνεμος ἀπασπάσῃ αὐτὰ καὶ καταρρίψῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὸ μέλαν ὕδωρ τῆς πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Φαρζεὰς μικρὰς λίμνης εἶναι ἀκίνητον, μὲν ῥυτιδιούμενον ἐκ τοῦ ψύχους.

Ὁ φαῖος οὐρανὸς εἶναι πλήρης χιόνος ἐν τοῖς νέφεσι, τὰ ὅποια οὐδεμία ἀνέμου πνοὴ ταρασσεί.

Τὸ πᾶν ἀποπνέει μελαγχολίαν καὶ ἀπογοήτευσιν.

Τὰ πτηνὰ δὲν ἄδουσιν, οὐδὲ τὰ χόρτα φύονται, καὶ ὁ ἥλιος οὐδαμῶς φαίνεται.

Εἶναι ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα καὶ ἤδη ἡ νύξ πλησιάζει.

Ἐν τούτοις ὁ Φαρζεὰς δὲν εἶχεν ἔτι ἐπανέλθει εἰς τὴν καλύβην του.

Ἡ ψυχὴ τοῦ φύλακος εἶναι ἐπίσης σκοτεινὴ, ὅσον καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἐποχὴ. Καθ' ἡμέραν παρατείνει ὅσον δύναται πλείοτερον τὴν εἰς τὰ δάση περιπολίαν του, διαμμένων ἐλάχιστον εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ.

Προσεβλήθη ἡ ἑπαρσίς του ὡς πατρός, ἡ ὑπερηφάνεια του ὡς γηραιοῦ στρατιώτου καὶ φεύγει τοὺς ἀνθρώπους.

Αἱ εἰδήσεις εἰσὶν ἀπαίσιαι. Οἱ Πρῶσοι προβαίνουν ἐνδοτέρω τῆς Γαλλίας¹. Οἱ Παρίσιοι πολιορκοῦνται, τὸ Μέλζ ἀτιμάζεται, αἱ βόρειοι χῶραι καλύπτονται ὑπὸ τῶν ὀρδῶν τῶν ἀπλήστων αὐτῶν ἐχθρῶν, αἱ πεδιάδες τῆς Βαύκης καταπατοῦνται ὑπὸ τῶν ἵππων καὶ τῶν τηλεβόλων αὐτῶν, καὶ αὐτὸ τὸ Μορβάν, ἡ ἀπότομος καὶ ὑπερήφανος αὐτῆ περιοχὴ, ἧς ἡ ἀγρία ἀποψίς, αἱ στεναὶ φάραγγες, πρόσφοροι εἰς τὰς προσβολὰς λαοῦ ἐξηγριωμένου, ἔδει νὰ τοὺς τρομάξωσιν, ἀπειλεῖται, καθάπερ καὶ ἡ λοιπὴ Γαλλία.

Πολλάκις ἠκούσθη τὸ πυροβολικὸν κροτοῦν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπόν. Δὲν ὁμιλοῦσιν εἰμὴ περὶ ἀποτυχιῶν καὶ καταστροφῶν. Ὁ ἰσχυρὸς στρατὸς τοῦ Μέλζ ἠχηκλωτίσθη. Δὲν ὑπάρχουσιν πλέον τακτικὰ στρατεύματα, ἀλλὰ παιδία κακῶς ὀπλισμένα, ἅτινα ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν σφαγὴν. Εἰς τὴν Νιέβρην, πέριξ τῶν Φαρζεὰς, δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια μὴ πενθοῦσα.

Εἰς τὸ χωρίον Σεβάν δὲν γνωρίζουσι τί ἀπέγειναν οἱ ἀδελφοὶ Σουβραὶ καὶ ὁ Ρωμαιοὺς Τρεμόρ, ἀπελθόντες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ πολέμου.

Οὐδεμία ἐστάλη ἐπιστολή.

Καὶ πόσοι ἄλλοι, οἵτινες δὲν θὰ ἐπανεέλθωσι πλέον!

Ὁ Βρισέ, κληθεὶς ὑπὸ τὰς σημαίας, ἀρῆκε τὸν Πιστὸν Ἠνίοχον ἐν ἀταξίᾳ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς τῶν συντρόφων του. Μάχεται πρὸς τὸ Μάνς, εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λεϊγρος, ἀφοῦ ὡς ἐκ θαύματος διεσώθη ἐκ τῆς μεγάλης καταστροφῆς τοῦ Σεβάν. Ἡ Ρόζα εἶναι εἰς Πριερέ, ἀπελπὶς ἀναμένουσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ μάθῃ ἀπισίαν τινὰ εἰδήσιν, διότι ἕκαστος ταχυδρόμος μόνον περὶ καταστροφῆς ὁμιλεῖ.

Ὁ Λουκᾶς Φαρζεὰς δάκνει τοὺς δακτύλους ἐξ ὀργῆς.

Ὁ Σίμων, ὅστις δὲν ἐργάζεται πλέον, ἐνέλαθε τὸ ὄπλον, δίκαννον καραβίαν,

ἦν διὰ τῶν οἰκονομιῶν του ἠγόρασεν, ἀλλ' οὐχὶ πλέον διὰ τὴν λαθροθηρίαν ὡς ἄλλοτε.

Δὲν ἀπομακρύνεται ποσῶς τοῦ φύλακος.

Ὅταν σκέπτονται, ὅτι τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους αὐτῶν, ὅπερ εἶναι οἰονεὶ ἡ πατρίς των ἐν τῇ κοινῇ πατρίδι, δύναται νὰ βεβηλωθῇ ὑπὸ τῶν ἵππων τῶν κατακτητῶν, τρίζουσι τοὺς ὀδόντας ἐκ τῆς ὀργῆς.

Αὗται εἶναι ὕβρεις, ἃς δὲν δύναται τις νὰ ἀνεχθῇ.

Μὲ τὸ ὄπλον ὑπὸ μάλης, πηγαίνουν ἐπὶ τῶν λόφων, ἵνα κατοπτέωσι τοὺς μακρόθεν κρότους.

Διὰ τοὺς ἐμπείρους αὐτοὺς κυνηγούς, τοὺς εἰθισμένους εἰς τὴν σιωπὴν τῶν δασῶν, καὶ τὰ τεχνάσματα τοῦ θηράματος, ὁ ἐλάχιστος ψιθυρισμὸς, ἡ λεπτοτάτη φρικίασις τῶν φύλλων, χρησιμεύει αὐτοῖς ὡς ἔνδειξις.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἶναι ἀνήσυχτοι περισσότερο τοῦ συνήθους.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐκεῖ κάτω, πρὸς ἀνατολάς, ἠκούετο μέγας θόρυβος πλησιάζων.

Κατὰ στιγμὰς ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας των ταρασσομένη. Ἐφαίνεται ὅτι ἡ Γαλλία ἐταράσσεται καὶ ἡ ταραχὴ αὐτῆς ἀντῆχει μέχρι τῶν ἐν γρανίτου ὀρέων τοῦ Μονταρνὺ καὶ Προυνελύ.

Ὁ Φαρζεὰς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἠκροάσθη, εἶτα εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα :

— Ἐφθασαν.

Διὰ τὸν φύλακα, ἦτο τοῦτο μεγίστη θλίψις προστιθεμένη εἰς τὰ δεινὰ του, τὰ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ προελθόντα.

Δὲν ἐσυγχῶρει ποσῶς εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναὶ τὸν κύριόν του, τὰ δύο ἐκεῖνα ἔτη τῆς θλίψεως καὶ τοῦ αἵσχους.

Καὶ ἐντούτοις ἡ ἀντιπάθεια ἐκείνη ὤφειλε νὰ ἐκλειψῇ.

Ὁ γάμος τῆς Σολάνζης ἐκοινοποιήθη ἐπισήμως.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τεσσάρων ἡμερῶν, τὴν τετάρτην Δεκεμβρίου δηλαδὴ, θὰ ἐτελεῖτο ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Σεβάν.

Ἐκαστος ἠδύνατο νὰ ἴδῃ κεκολλημένην ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ δημαρχείου τὴν ἀναγγελίαν, περιέχουσαν, τῇ φροντίδι τοῦ ἐφημερίου, τὰ τόσον ἀνάρμοστα ὀνόματα, τοῦ μαρκησίου Ὀλιβιέρου δὲ Τανναὶ-Κουλάνζ καὶ τῆς Σολάνζης Φαρζεὰς.

Ὁ ἱερεὺς τὴν προηγουμένην Κυριακὴν ἀπήγγειλε τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν γάμων ὑψηλοφώνως καὶ καθαρῶς, ὁ δὲ συμβολαιογράφος τοῦ Σατώ-Σινόν, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ λεπτὴ αὐτῆ ὑπόθεσις, θὰ ἤρχετο τὴν πρωτὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἐτελεῖτο ὁ γάμος, ὅπως φέρῃ πρὸς ὑπογραφήν τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ μαρκήσιος θὰ ἐξετέλει τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, ἀναγνωρίζων ὡς υἱὸν καὶ κληρονόμον του τὸ τέκνον τῆς Σολάνζης.

Ἦτο πλέον βέβαιον.

Ὁ μαρκήσιος ἦλθεν εἰς Σεβάν ὀλίγους μῆνας πρότερον καὶ οὐδ' ἐκέρυψε πλέον

τὰς προθέσεις αὐτοῦ, ὁ δὲ θαλαμηπόλος τοῦ Σερβὲς ἐπεβεβαίωσεν αὐτάς.

Εἶτα, ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν εἰς μικρὰν περιουσίαν εἰς τὴν μεσημβρίαν, ἀφ' ἧς θὰ ἐπέστρεφε τὴν παραμονὴν μόνον τοῦ γάμου, ὅπως ἀρπάσῃ τὴν Σολάνζην ἀπὸ τὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη καὶ τὴν φέρῃ εἰς Ἱταλίαν, ὅπου ἐσκέπτετο νὰ διαμείνῃ ἐπὶ μακρόν.

Ἡ ἐν Παρίσιος διαμονὴ τῆ κατέστη ἀφόρητος, ὅπως ἔλεγε, διὰ πολλοὺς λόγους. Τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας πρῶτον καὶ εἶτα ὁ θόρυβος, ὃν ὁ γάμος αὐτοῦ βεβαίως θὰ ἤγειρε, διὰ τοῦ χρόνου ἠθελον καταπαύσει.

Ἐπῆρχε καὶ τρίτος λόγος, ὃν δὲν ἀνέφερον.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ ἦτο ἀκόμη λίαν πρόσφατος ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς παρόδου Ματινιόν, ὥστε ὅσον θεωρητικῶς καὶ ἂν ἦτο κατὰ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ φέρῃ τὴν νέαν μαρκησίαν δὲ Τανναὶ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Ἑλένης, τοῦ ἀγνοῦ ἐκεῖνου καὶ ἀθώου θύματος.

Ἐπεφόρτισεν ὅθεν τὸν Σερβὲς νὰ ἐνοικιάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Γάρδης, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς Ρίβας ἀπόστασιν, ἐν χαριέσσει τινὶ τοποθεσίᾳ, ἔπαυλιν, ἣν ὁ πικαρδὸς εἶχε συσκευάσει διὰ πολυτελείας ἀνταξίας τῷ κυρίῳ αὐτοῦ καὶ τῆς καλλονῆς τῆς μελλονύμφου του.

Ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ μαρκησίου, καθ' ὃν χρόνον ὁ γάμος αὐτοῦ ἐπλησιάζεν, ἐξηγεῖτο εὐκόλως.

Ὁ Ὀλιβιέρου δὲν ὑπέφερε νὰ ζῆ πλησίον τῆς Σολάνζης, ἧς ἡ ἀντίστασις διέσθρυψε τοὺς πόθους αὐτοῦ.

Οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν κάμψῃ ;

Ἐφ' ὅσον ὁ πόλεμος πρῶτῳ ἔπειλων καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ἀγριώτερα ἄκρα τῆς Νιέβρης καὶ τοῦ Κέντρου, τὴν παρεκάλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐν Σεβάν διαμονὴν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν μεσημβρίαν.

Ἐκεῖνη ἠρνήθη ἐπιμόμως.

Καταφυγοῦσα εἰς Ἐλάφων - Πέραμα ἐκλείσθη ἐκεῖ, καὶ δὲν θὰ ἐξήρχετο παρὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κῶδων τοῦ παρεκκλησίου θὰ ἀνήγγελε τὴν ἱεροτελεσίαν.

Ἐντούτοις ἡ ἀντίστασις αὐτῆς ἦτο ἐπίμονος μὲν ἀλλ' ἠπία.

Ἐγνώριζε νὰ ἐξάπτῃ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τοὺς πόθους τοῦ ἐραστοῦ τῆς, νὰ φαίνεται πρὸς αὐτὸν χαριέσσα, νὰ τὸν ἀκούῃ μετ' ὑπομονῆς, νὰ τῷ μειδιᾷ μάλιστα διὰ τρυφερὰς μελαγχολίας, μὴ στερουμένης θελγῆτρων· ἀλλὰ πέραν τοῦ μειδιάματος ἐκεῖνου, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπαιτῆ οὔτε ἀσπασμοὺς οὔτε οἰαδῆποτε θωπείας, οὔτε τέλος, οὐδὲν ἐκ τῶν δειγμάτων ἀγάπης, ἅτινα παρέχουσι δύο ὄντα, ὧν ἡ ἔνωσις ἐπίκειται.

Ὁ μαρκήσιος λοιπὸν ἐξέλεξε τὸ φρονιμώτερον πάντων.

Ἐταξείδευεν.

Ὅπως πλείστοι, ἀποφεύγοντες τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου, ἐταξείδευον, οὕτω καὶ ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε διὰ Νι-

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 303.

καιαν και Μόντε-Κάρλο, ζητών ίσως ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ και ταις λοιπαῖς διασχεδάσει τὴν ἀναγκαίαν ὑπομονὴν μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν γάμων του.

Γνωρίζων πᾶν τὸ συμβαῖνον, ἠσθάνετο κρυφίαν ἀγαλλίαν διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ καὶ τοῦ Σουβραί, τῶν ὁποίων κατὰ βᾶθος συνησθάνετο τὴν ἐχθρότητα, χωρὶς νὰ φοβῆται τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς.

Ἡ ἐχθρα ἀνθρώπου τινος δὲν τὸν ἐτρόμαζε, και τὰ παθήματα τῶν ἀδιαφόρων ἢ και τῶν ἐχθρῶν του δὲν τὸν συνεχίνουν.

Οἱ Νέρων ἢ ὁ Καλλιγούλας τῆς ἀρχαίας Ρώμης θὰ εἶχον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα.

Ἐβάδιζε βαίνων εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ προσέχη ἐὰν κατεσύντριβέ τινα κατὰ τὴν πορείαν του.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διεφύλαττε τὴν συνήθη ἀπάθειαν και τὴν κομψοπρέπειαν τοῦ εὐγενούς.

Ὅθεν ὁ Φαρζεᾶς και ἡ Καταλίνα ὤφειλον νὰ ὦσιν ὑπερήφανοι.

Οὔτε κἂν ὠνευρεῦθησαν τοιοῦτον ὑψηλὸν συνοικέσιον διὰ τὴν Σολάνζην. Νὰ τὴν ἰδῶσι μαρκησίαν δὲ Τανναί, οὐδέποτε τὸ ἐφαντάσθησαν.

Ἡ φιλοδοξία των, και κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἦσαν τόσῳ εὐτυχεῖς, τοῦ νὰ συγγενεύσωσι μετὰ τὸν Πριερέ, ἦτο ἀπροσδόκητος.

Και ἐν τούτοις, ἡ εὐτυχία αὐτῆ οὐδέτερον αὐτῶν ἐθάμβωσε.

Τὰνάπαλιν μάλιστα, ἡ καρδία αὐτῶν ἀπησθάνετο τὴν ἔνωσιν ταύτην.

Ὁ φύλαξ μετὰ διετὴ χωρισμόν, ἐδέχθη τὴν κόρην του ψυχρῶς, και ἄνευ συγκινήσεως ἢ ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτῆρος του ἐξεγείρετο κατὰ τῆς ἰδέας τῆς ἐνώσεως ἐκείνης, τῆς τόσῳ δυσαναλόγου και γενομένης μετὰ πάροδον μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ.

Ὁ ὑπηρέτης οὗτος τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, ἠγάπα τὴν νέαν του κυρίαν.

Ἐὰν ὁ μαρκησίος ἐβλαψε κατὰ τι τοὺς Φαρζεᾶς, ἐὰν συνεσωρευθῆσαν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ μαρκησίου ζωνρὰ και ὑποφώσκοντα μίσση, ἀναμείνοντα μόνον τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὅπως ἐκραγῶσι, και τὸ τοῦ Φαρζεᾶς ἦτο ἐν τῶν πολλῶν.

Ἡ κυρία δὲ Τανναί ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἐν τῷ τάφῳ τὰς συμπαιθείας τῶν συγγενῶν, τῶν ὑπηρετῶν και τῶν φίλων τῆς, οἵτινες εἶχον ἐκτιμήσει τὰ προτερήματά τῆς.

Ἡ παράδοξος τῆς θυγατρὸς του ἀνύψωσις παρέλυε τοὺς Φαρζεᾶς, ἐξήρει τὸν μαρκησίον τοῦ μίσους του και ἔθετε τὸν φύλακα εἰς θέσιν, ἐν ἣ ἠσθάνετο ἑαυτὸν στενοχωρημένον και γελοῖον, οὕτως εἶπειν.

Οὕτως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπλανᾶτο ἐν ἐρήμοις ὁδοῖς, τὴν κεφαλὴν κάτω νεύων, τὰ χεῖλη ἔχων συνεσφιγμένα και τὸ ὄμμα ἀπλανές, σκεπτόμενος τὸν ἐχθρόν, ὅστις εἶχε διασκορπισθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Γαλλίας, τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἐδάφους, νικητῆς και λεηλάτης, τὸν μαρκησίον δὲ Τανναί, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ κατα-

στείλῃ τὸ μῖσος και ἠρώτα ἑαυτὸν, ἐὰν ἀφ' ὅτου ἡ Σολάνζην ἠρνήθη νὰ νυμφευθῆ τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ — κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τῆς ἐν Πριερέ ἑορτῆς — δὲν εὐρίσκειτο ὑπὸ τὸ κράτος ἐπιπάλλου, ὀνείρου ἢ ἀπαισίας φαντασμαγορίας!

Ἐὰν ἤρχετο τις και τύπτων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐκοιμάτο, εὐλόως θὰ τὸ ἐπίστευεν!

Ἐνίοτε, εἰσερχόμενος εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, μετὰ τὸ βῆμα βαρὺ, ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν του, και βλέπων τὴν Σολάνζην, ἐρχομένην εἰς προὔπληκτον του, ἐνεδεδυμένην ἀπλῶς μὲν ἀλλὰ μεθ' ὑψίστης χάριτος, εὐκίνητον και εὐσωμον, τὸ χρῶμα ὠχρὸν ἔχουσαν, μετὰ τὸ ἐντελοῦς κατσκευῆς ὡσειδῆς τῆς πρόσωπον, φωτιζόμενον ἐκ τῆς ἀμαυρας, οὕτως εἶπειν, λάμπει τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς, ἀξιοπρεπῆ ὡς πριγκίπισσαν, ἐψηλάφει ἑαυτὸν, ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἐκοιμάτο.

Ἐτρωγον κατηφεῖς και ἐν ἄκρῃ σιγῇ.

Μόνη ἡ Καταλίνα ἐδοκίμαζε νὰ διασχεδάσῃ τὴν ψυχρότητα, ἣτις ἠῤῥξανεν ὀσημέραι μετὰ τὸν πατέρα και τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ τῆς ἐξηντλεῖτο ἐν ταῖς ἀποπειραῖς ταύταις, ἐν αἷς οὐδεὶς τὴν ὑπεβοῆθει.

Οὔτε φιλοδοξία, οὔτε ἀπληστία ἐτάρασσε τοὺς Φαρζεᾶς. Ἡ ἔνωσις τῆς Σολάνζης μετὰ τοῦ Τρεμόρ, ἠθελε πληρῶσει πᾶσαν ἐπιθυμίαν των και φέρει τὴν εὐτυχιάν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, ὁ δεσμός ἐκείνος, εἰς ὃν ἐπίστευον ὅτι ἠδύναντο δικαίως ν' ἀποβλέπωσιν. Ἡ ἔνωσις αὐτῆς μετὰ τοῦ μαρκησίου τοὺς κατέθραυε, τοὺς ἀπελίθου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἡ μήτηρ και ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, εὐρίσκοντο μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν τοῦ Ἐλάφων-Πέραματος.

Ἡ Σολάνζην, περιβεβλημένη ἐσθῆτα ἐκ μελανοῦ κασμιρίου, εὐκίνητος και λεπτοφυῆς, στενόπυχον τρίχαπτον περὶ τὸν λαιμὸν ἔχουσα, και τὴν ἐσθῆτα ἀνοικτὴν ἔμπροσθεν ἐπὶ καταλεύκου στήθους, καθημένη ἐνώπιον τοῦ παραθύρου, οὕτινος τὰ παραπετάσματα ἦσαν ὑψωμένα, παρετήρει ἔξωθεν μετὰ ὄμμα ἐσθεσμένον και ἀόριστον.

Ἡ μήτηρ τῆς ἐπλησίασαν.

Ὁ πατὴρ μόλις τῇ ὠμίλει, ἀλλ' ἡ Καταλίνα τὴν ἠγάπα διακαῶς και μετὰ μητρικῆς τρυφερότητος.

Ὁ πατὴρ ἀμφέβαλλε περὶ αὐτῆς ἡ Καταλίνα τὴν ἐγνωρίζεν εἰλικρινῆ. Τὰ παθήματα τῆς Σολάνζης, ἣν ἐβλεπε πάσχουσαν, και ἣτις οὐδέποτε παρεπονέτο και ἐνέκλειεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὰς ὀδύνας τῆς, τὰ σκεδιά τῆς, ἴσως, ἄτινα ἐν σιγῇ ἐτεκταίνοντο ἐν ἑαυτῇ, σιωπηλῶς, ἄνευ λόγων, τὴν καθίστων προσφιλεστέραν.

Ἡ Κορσικανὴ βλέπουσα τὴν θυγατέρα τῆς ἐσκέπτετο:

— Τοιαύτη ἤμην κ' ἐγὼ τὸ ἴδιόν μου αἶμα ρέει εἰς τὰς φλέβας τῆς.

Ὅ,τι τὴν ἐξέπληξεν ἦτο ἡ φαινομένη συγκατάθεσις τῆς θυγατρὸς τῆς εἰς τὸν γάμον αὐτόν, διότι δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι

ἡ Σολάνζην ἀπησθάνετο τὸν μαρκησίον και πεποιθῆσιν εἶχεν ὅτι ἠγάπα πάντοτε τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ.

Ἡ Καταλίνα ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐρριπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μανδύαν μέλανα, μετὰ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, ὅπως αἰ χωρικαῖ συνεθίζουσι.

— Ποῦ θὰ πάς, μητέρα; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζην.

— Εἰς τὸ χωριὸν νὰ μάθω νέα, και ἐπρόσθεσε δειλῶς, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ ἀκουσθῆ, διὰ νὰ ἰδῶ και ἐκεῖνο!

Ἐκεῖνο ἦτο τὸ παιδίον, ἡ αἰτία ὄλων τῶν θλίψεων τῆς οἰκογενείας, ὁ καρπὸς τοῦ βιασμοῦ!

Ἡ Σολάνζην δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, οὕτινος ὁ ὀρίζων ἦτο περιωρισμένος ἢ τροφὸς αὐτοῦ τὸ ἐκράτει ἐν μικρῇ τινι μεμονωμένῃ ἐπαύλει τοῦ Σεβάν, πλησίον φίλων τινῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Φαρζεᾶς.

Ἡ μάμμη του κατέπιγε τὴν μνησικακίαν τῆς και ἐθέλγετο ἐκ τῶν μειδιαιμάτων τοῦ ἀθώου πλάσματος.

Ἐπεθύμει νὰ εἶχεν αὐτὸ μεθ' ἑαυτῆς, ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὴν δυσθυμίαν τοῦ συζύγου τῆς.

— Πῆγαινε λοιπόν, εἶπεν ἡ Σολάνζην, διότι ἡ νύκτα πλησιάζει.

Ἡ Καταλίνα ἔστη ἐπὶ στιγμήν πρὸ τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Πόσον λυπημένη εἶσαι! τῇ εἶπεν.

— Ἐγὼ; ὄχι! ἀπατάσαι.

— Και ὅσον ὁ καιρὸς πλησιάζει τόσῳ περισσότερο φαίνεσαι λυπημένη.

— Δὲν ἔχεις δικαίον.

— Μόνον δύο ἡμέραι μᾶς μένου ἀκόμη!

Ἡ Σολάνζην ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέπουσα τὴν ὀροφὴν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κἄτι σκοπεύεις νὰ κάμῃς και μοῦ τὸ κρύβεις, ἐπρόσθεσεν ἡ Καταλίνα. Πές μοῦ τὸ εἰλικρινῶς.

— Ἐ! και τί σκοπεύω λοιπόν νὰ κάμω;

— Ποῦ τὸ ζεύρω! Σὺ μισεῖς τὸν κύριον δὲ Τανναί.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές.

— Και τὸν στεφανώνεσαι;

— Τί νὰ κάμω! θυσιάζομαι διὰ τὸ παιδί μου.

Και ἐπρόσθεσε μετὰ κεκρατημένης πικρίας:

— Δὲν εἶναι φυσικόν; Τοῦ προετοιμάζω λαμπρὸν μέλλον. Θὰ ἔξῃ ἀπόκληρον, πτωχὸν και ἄθλιον, ἐκτεθειμένον εἰς ὄλας τὰς στερήσεις και τὰς ἀτυχίας τῶν πτωχῶν. Ἴσως μίαν ἡμέραν θὰ μ' ἐμίσει, διότι τὰ τέκνα εἶναι ἐνίοτε ἀγνώμονα, και δὲν γνωρίζουσι τί ἐστοίχισαν εἰς τὰς μητέρας των. Αὐτὸ θὰ μ' εὐλογῇ. Θὰ εἶπῃ, ὅτι τέλος πάντων ἐπροτίμησα τὴν εὐτυχιάν του ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου και ἐπομένως, ὅτι εἶμαι καλὴ μητέρα, διότι τῷ ἐχορήγησα λαμπρὸν ὄνομα, ἕνα τίτλον και μεγάλην περιουσίαν. Εἶναι μεγάλη ἡ περιουσία τῶν Τανναί. Ἐχουσι κτήματα παντοῦ, και πάντα ταῦτα θ' ἀ-

νήκωσιν εἰς αὐτό, διότι οὔτε ἀδελφούς, οὔτε ἀδελφὰς θ' ἀποκτήσῃ.

— Τί λέγεις δυστυχῆς!

— Ἐγώ!

— Ναί! βλέπεις ὅτι ψεύδουσαι! καὶ ὅτι ἔχεις ἴσως κακὸν σκοπὸν!

— Πλάττεις χιμαίρας!... Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι... Εἶμαι τρελλή... Μὴ προσέχῃς εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ ἔπειτα ἀφῆσέ με, θέλω νὰ μείνω μόνη. Σὲ παρακαλῶ, μητέρα μου.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς τῆς, τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν καὶ τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς εἰς τὸ μέτωπον.

— Πήγαινε! τῇ εἶπε, πληροφορήσου τί γίνεται καὶ ἔλα ταχέως, διότι εἶναι ἀργά. Πήγαινε.

Ἡ Καταλίνα ἐστέναξεν, ἀλλ' ὑπετάγη.

Ἡ Σολάνζη τὴν εἶδεν ἀνερχομένην τὸ κρηπίδωμα τῆς λίμνης καὶ μακρυνομένην πρὸς τὴν εἰς Σεβὰν ἄγουσαν.

Ἐμεινε μόνη εἰς Ἐλάφων - Πέραμα.

— Δύο ἡμέρας! ἐσκέφθη δάκνουσα τὰ χεῖλη. Δυστυχῆς μήτηρ! Ἐὰν ἐγνώριζεν!

Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικῇ.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἡ νύξ ἐπλησίαζεν, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ ἀγροῖκου κατωφλίου αὐτῆς.

Κατὰ τὰ δύο τῆς ἀπουσίας αὐτῆς ἔτη πόσα συμβάντα ἔλαβον χώραν!

Καὶ πόσα θὰ ἐτελοῦντο ἔτι μετὰ τινὰς ἡμέρας!

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ σκιὰ ἠπλοῦτο ἐπὶ τῆς στενῆς ἐκείνης πεδιάδος, ἐφ' ἧς τοσάκις περιεπάτησεν, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ!

Ἐκεῖ ἐγνώρισθησαν. Ἦτο ἀκόμη παιδίον ὅτε τὸν ἔβλεπε συνεχῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φύλακος, ἔνθα ἀκαταμάχητος ἔλιξι τὸν ἔσυρε πάντοτε.

Πόσον καλὸς ἦτο! Ὅταν ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν, οὐδέποτε ἐπανήρχετο χωρὶς νὰ φέρῃ δῶρον τι δι' αὐτήν, καὶ πάντοτε τῇ ἔλεγε λόγους ἀγάπης μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐλαβικοῦ ἐκείνου μειδιάματος, ὅπερ τὴν ὑπεστήριζε.

Καθ' ὅσον ἠῦξανεν ἐκείνη καθίστατο δειλὴ πρὸς αὐτόν, καὶ ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἐπλανῶντο ὑπὸ τὸ ἀναγεννώμενον φύλλωμα τῆς ἀνοιξέως, μετὰ τῶν μυρικῶν τῶν καλυπτομένων ὑπὸ ἐρυθρῶν ἀνθέων, ἠγνόησεν ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι ἀντηγάπατο διακαῶς.

Ἡ καρδιά αὐτῆς εἶχεν ἐξεγερθῆ. Δὲν ἀντέστη εἰς τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τὸ ἡδὺ καὶ τρυφερὸν, ὅπερ ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς δάκρυ εὐδαιμονίας.

Ἀρέθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς αὐτό.

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα ἐπλησίαζον ἀλλήλα διὰ τῆς φυσικῆς ροπῆς.

Καὶ αἴφνης παρενέβη τι μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τοὺς ἀπεχώρισε βιαίως, ὡς τοὺς ἐραστὰς ἐκείνους, οἵτινες ἐμπροσθέντες εἰς χεῖρας πειρατῶν πωλοῦνται χωριστὰ ἕκαστος. Τὸ ἔγκλημα τρίτου τινὸς τοῖς ἐπέβαλλε νέα καὶ σκληρὰ καθήκοντα. Διὰ τὸ τέκνον ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἐπόθησεν, ἀλλ' ὅπερ ἠγάπα μετὰ πάθους, ὑπεχρεώθη νὰ δεχθῆ καὶ φέρῃ μισητὸν ὄνομα, ν' ἀρνηθῆ

δὲ τὸν ἄνδρα, εἰς ὃν ἐπέθύμει ν' ἀνῆκε.

Τότε ἐσχημάτισεν ἀπόφασιν, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην θάρρους.

Ἀλλὰ πῶθεν ν' ἀντλήσῃ τοιοῦτον;

Ὁ Φαρζεὰς ἐμνησικακεῖ, διότι τῷ ἀνέτρεψε τὰς ἐλπίδας του· δὲν τῇ ἐσυγχώρει ποσῶς τὴν διατάραξιν, ἣν ἐπέφερον ἐν τῇ μετρίοφρονι ὑπάρξει των. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμή, ἔστω καὶ ἀκουσίως αὐτῆς, νὰ βυθισθῶσιν ἐν θλίψεσιν οἱ γηραιοὶ φίλοι του, ἐξ αὐτῆς δὲ προήλθε καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῶν ὄρων τῆς ζωῆς πάντων τούτων.

Ὁ δυστυχῆς φύλαξ μᾶλλον κατὰ τῶν περιστάσεων, ἢ κατὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ὠργίζετο, ἀλλ' αἱ διαθέσεις του μετεβλήθησαν.

Εἶχε καταστῆ κατηφῆς, ἄγριος.

Ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς τῆς, περὶ ἧς δὲν ἀμφέβαλλεν, ὑπῆρχε διὰ τὴν Σολάνζην ἀφορμὴ ἀποθαρρύνσεως, διότι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τῆς θὰ ἦτο νέα πηγὴ θλίψεων διὰ τὴν Καταλίαν καὶ σκληροτέρα μάλιστα τῶν λοιπῶν.

Καὶ ἐνῶ ἐβυθίζετο εἰς τὰς θλιβεράς ταύτας ὄνειροπολήσεις ὁ κώδων τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Σεβὰν ἐσήμανε τὸν ἔσπερινόν.

Ἡ γωνία ἐκείνη τῆς Γαλλίας ἠγνόει τότε τὰς ἀθλιότητας τῆς καταλήψεως τοῦ ἐδάφους αὐτῶν.

Οὐδεμία τῶν συνηθειῶν τοῦ χωρίου εἶχε μεταβληθῆ, ἐν τῷ μονοτόνῳ καὶ ἡσύχῳ βίῳ τῶν κατοίκων αὐτοῦ.

Αἱ πενιχραὶ των καλύβαι διέφυγον τὴν ταπεινῶσιν τοῦ νὰ ἴδωσι διαβαινούσας ἐκεῖθεν τὰς ἐχθρικὰς ὁρδὰς.

Ἀλλὰ πολλὰ τῶν τέκνων του δὲν θὰ ἐπανήρχοντο πλέον!

Ποῦ ἦσαν οἱ Σουβραὶ; ὁ Ρωμαῖος;

Ἡ Σολάνζη ἐπόθει νὰ τοὺς ἔβλεπε περὶ αὐτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς.

Ἡ παρουσία των θὰ ὑπεστήριζε τὸ καταπεπτωκὸς θάρρος τῆς.

Ἐπεσχέθη τῷ φίλῳ τῆς ἔνδειξιν τινὰ ἔρωτος καὶ ἐπέθύμει νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ἀλλ' ἂν ἀπέθανεν ἢ ἂν δὲν τὴν ἠγάπα πλέον; διότι τίς δύναται νὰ προῖδῃ ὁποίας μεταβολὰς δύναται νὰ ὑποστῇ ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρός.

Μεθ' ὁποίας ἀγαλλιᾶσεως θὰ ἐμάνθανε ὅτι ἐσώθη! μετὰ πόσης συγκινήσεως θὰ ἐχαίρετα τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, καὶ θὰ ἤκουε τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἔρωτός του ὡς ἄλλοτε! καὶ πόσον ευκόλως τότε θὰ ἐξετέλει τὴν θυσίαν, ἣν προὔτιθετο!

Ἀλλ' ὅπως δῆποτε εἶχεν ἀποφασίσει.

Καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς.

Εἶχεν ὀρκισθῆ.

Ἐνυμφεῖτο τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ κπεδίδετο εἰς αὐτόν.

Θὰ ἐτήρει τὸν ὄρκον τῆς μετὰ τὴν ἐπιμονὴν Μορβανδῆς καὶ Κορσικανῆς ἄμα, ὡς εἶχε καὶ τὸ αἷμα μικτὸν ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῆς.

Τὸ σκότος καθίστατο πυκνότερον. Λευκόφαιος ὁμίχλη ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κοιλάδος,

καλύπτουσα διὰ σινδόνος ὁμοιοχρόου τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης καὶ τὰ ξηρὰ χόρτα τοῦ λειμῶνος, ὅτε αἴφνης ἡ Σολάνζη προσήλωσε τὸ οὖς αὐτῆς.

Ἀνθρωπὸς τις ἐπλησίαζε μὲ βῆμα ταχὺ τὴν πετρώδη ὁδόν, ἣτις διήρχετο κατὰ μῆκος τῆς οἰκίας τοῦ φύλακος πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

Μετ' ὀλίγον ἔστρεψε τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου καὶ ἤνοιξε τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν τῆς μικρᾶς αὐλῆς.

Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ εἰς τὴν θύραν, ἵνα μὴ λιποθυμήσῃ.

— Εἶσαι σύ, ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ε'

Ἦτο ἐκεῖνος, ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ὃν ἐπίστευε πληρωθέντα, αἰχμαλώτον, φονευθέντα ἴσως.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι τὰ πάντα εἶχε λησμονήσῃ καὶ ὅτι, ἐν τῇ χαρᾷ τῆς ἐπανόδου μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἐπανεύρισκε μνηστὴν, παρ' ἧς ἠγαπάτο καὶ ἦν αὐτὸς ἐλάτρευε μέχρι παραφορᾶς.

Δὲν ἐκορέννυτο βλέπων καὶ ἀποθαυμάζων αὐτήν.

— Πόσον εἶσαι ὠραία, τῇ ἔλεγε, ἀλλὰ πόσον εἶσαι ὠχρὰ!

Καὶ ἀληθῶς, ὅλον τὸ αἷμα τῆς ἀτυχοῦς κόρης συνέρεεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινῶν συνηλθεν ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὴν ἐκπλήξεως.

— Διηγῆθή μοι, ὅ, τι συνέβη, εἶπεν αὐτῷ.

Τῇ διηγῆθη τότε πῶς συνελήφθη εἰς Μετζ καὶ ὠδηγήθη εἰς Βαυαρίαν μετὰ τοῦ συντάγματός του. Πολλὰκις ἐπειράθησαν νὰ δραπετεύσωσιν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ἐπὶ τέλους, ἔφυγε μετὰ τῶν Σουβραί, οἵτινες ἔφθανον εἰς τὸν οἰκόν του συγχρόνως μὲ αὐτὸν εἰς τὸ Σεβὰν ἢ θηλον ὅμως ν' ἀγνοῆται ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σιωπήσωσι καὶ νὰ μὴ εἴπωσι τί οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν Φαρζεὰς.

— Εἶδες τὸν πατέρα σου; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

Ἐκεῖνος ἠρρυθρίασε μέχρις ὀφρύων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐν τῷ μαγειρείῳ σκότους ἡ νεκρὰ γυνὴ δὲν παρετήρησε τοῦτο.

Ἐψέλλεσε δικαιολογίας τινὰς.

— Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις εἶναι εἰς σέ, προσέθηκε μετὰ τῆς ἄλλοτε οἰκειότητος. Ἐκαμα περιστροφὴν εἰς τὸ δάσος. Ἄλλως τε, δὲν ἐνύκτωσεν ἀκόμη καὶ δὲν θέλω νὰ φανῶ εἰς τὸ Πριερέ.

Ἡ Σολάνζη ἤναψε κηρίον.

— Διατί αὕτη ἡ μυστικότης; εἶπε προσπαθοῦσα νὰ κατανοήσῃ τοὺς διαλογισμούς του.

— Μία ἰδέα, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐκμυστηρεύομαι. Εἶμαι στρατιώτης, ἀφοῦ κατετάχθην διὰ τὸν πόλεμον μὲ τοὺς Σουβραί. Δυνατὸν νὰ μὲς καλέσωσι πάλιν καὶ ἐγὼ θέλω νὰ ἦμαι ἐδῶ...

Ἐδίστασε. Τὸ τέλος τῆς φράσεως τῆ ἐκόστιζε βεβαίως.

— . . . Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου σου, εἶπε καταβάλλων προσπάθειαν.

Ἐκάθητο κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Σολάνζην ὀρθίαν ἱσταμένην.

Ἐκείνη τὸν ἠτένιζε περιπαθῶς διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὑγρῶν ἐκ τῶν δακρῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δυστυχῆ Ρωμαῖε, ἐψιθύρισε.

— Μὲ εὐρίσκεις μεταβεβλημένον, ἀλήθεια; ὑπεφέραμεν πολλὰ προσεβλήθη ἡ ὑπερηφάνειά μας· τὰ ἄλλα εἶναι τίποτε. Εἶναι σκληρὸν νὰ βλέπη κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συμβαίνει. Σὲ βεβαίω, ὅτι ἐκεῖ ὅλοι θὰ ἐφρονέοντο εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ ἐσώζετο ἡ τιμὴ. Ἐπανήλθομεν διὰ τῆς Ἑλβετίας. Προσποιοῦνται ὅτι μᾶς λυποῦνται, ἀλλ' οἱ γείτονες μᾶς εἰρωνεύονται. Θὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἂν πρόκειται νὰ χύσω ὄλον τὸ αἷμά μου. Εἰς κάθε βῆμά μας ἀπαντούσαμεν ἀπὸ τὸ Διζὸν περιπολίας, λογχοφόρους ἢ δραγόνους. Εἶναι πολὺ τολμηροὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ φθάνουν εἰς τὸ Ὠτέν, δηλαδὴ ἐδῶ. Εἶναι ἐντροπή. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐπτά ἀπὸ αὐτοὺς ἤθελαν νὰ μᾶς συλλάβωσι. Μᾶς ἐξέλαβαν διὰ στρατιώτας, διὰ κατασκόπους, δὲν εἰξεύρω καλά, διότι δὲν καταλαμβάνω διόλου τὴν γλῶσσάν των. Ὁ Οὐγὸς Σουβραὶ ὠμίλει μὲ αὐτούς. Ἐπὶ τέλους, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε τοὺς ἄλλους. Ἐτράβηξαν τὰ λωρία διὰ νὰ μᾶς δέσουν καὶ νὰ μᾶς συλλάβουν. Ἐπροτίμων νὰ μὲ κάμουν κομμάτια, παρὰ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ. Οἱ Σουβραὶ ἔβγαλαν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ρεβόλβερ, τὰ ὅποια εἶχαμεν μαζύ μας. Μάχη. Οἱ ἄλλοι εἶχον ὅπλα καὶ σπαθιά. Αὐτὸ συνέβη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους τοῦ Σαμπινιόλ. Εἰμποροῦν ἐκεῖ νὰ στήσουν σταυρὸν, ἀλλὰ δὲν θὰ θάψουν ἡμᾶς. Ἐφρονέσαμεν πέντε ἀπὸ αὐτούς· οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συντρόφους των. Ἄ! τοὺς ἀνάνδρους!

— Ἐπληγώθης, Ρωμαῖε;

— Ναί, εἰς Ἀμκνθιλιέρ, πλησίον τοῦ Μετζ μαζύ μὲ τὸν κύριον Ροβέρτον. Μία σφαῖρα μου ἐπέρασε τὸ χέρι καὶ μὲ ἐπλήγωσε καὶ εἰς τὸν ὦμον. Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας δὲν ἐφαίνετο πλέον. Οὔτε τὸ χέρι, οὔτε ὁ ὦμος μου ἐπονοῦσεν, ἀλλὰ ἡ καρδιὰ διὰ σέ. Ἐφοβούμην μήπως δὲν σὲ ξαναἰδῶ. Πόσον εἶσαι ὠραία! Τί ἀνάστημα! τί ὀφθαλμοί! Καὶ τὰ ὠραῖα μαλλιά σου, καὶ τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο! Λοιπὸν νυμφεύεσαι;

— Πρέπει!

— Συναίνεις πάντοτε νὰ τὸν νυμφεύθῃς;

— Ναί.

— Θὰ ὀνομάζεσαι μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάνζ, σύ;

— Ἀλλοίμονον!

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πτωχικὴν αὐτὴν καλύβην καὶ θὰ ὑπάγῃς ὡς κυρία εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν;

— Βεβαίως.

— Καὶ εἰς τὸ μέγαρον τῆς παρόδου Ματινιόν, καὶ εἰς τὰ ἄλλα παλάτια τῆς

οἰκογενείας, διότι παντοῦ ἔχουν, εἰς Νεβέρ, εἰς τὸ Βερρί, εἰς τὴν Βαύκην, εἰς τὴν Νορμανδίαν.

— Ἀφοῦ πρέπει;

[Ἐπεται συνέχεια.]

*K.

Εἰς τὸ πρῶτον :

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΑΙΑ

πρωτότυπον διήγημα

Ἄγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ ἀρνηθῶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ τόσο ἄλλοι Πατέρες καὶ σοφοὶ εἶπον; Ἐκτὸς τούτου, κάλλιστα γνωρίζετε ὅτι τὸ νὰ φύγω δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς μου. Ὁ πατήρ μου δὲν θέλει νὰ ἀπέλθω. Ὁ πατήρ μου μὲ κρατεῖ ἀκουσίως μου. Ὁφείλω νὰ τὸν ὑπακούσω. Ἐχω ἀνάγκην, λοιπὸν, νὰ νικήσω δι' ἄλλων μέσων, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς φυγῆς.

Ὅπως καθησυχάσητε, θὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι ἡ μάχη μόλις ἤρχισε, καὶ ὅτι βλέπω τὰ πράγματα πολὺ προωμότερα ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἡ μικροτέρα ἔνδειξις ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ ἀγαπᾷ. Καὶ ἐὰν ἀκόμη μὲ ἠγάπα, θὰ συνέβαινε τούτο κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ὅπως παρ' ἄλλαις γυναῖξιν, ἅς μοι ἀναφέρετε ὡς παράδειγμα. Μία κυρία καλῶς ἀναθεραμμένη καὶ ἔντιμος, εἰς τὰς ἡμέρας μας, δὲν εἶνε τόσο ἐυφλεκτος καὶ ἀχαλίνωτος, ὡς αἱ ἑταῖραι ἐκεῖναι, ἐξ ὧν βρῖθουσιν αἱ ἀρχαῖαι ἱστορίαι.

Τὸ χωρίον, ὅπερ ἀναφέρετε τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἶνε ἄξιον τοῦ μεγαλειότερου σεβασμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν.

Ἡ μεγάλη κυρία ἐκείνη, ἣτις ἐν Θήβαις ἢ Μεγάλῃ Διοσπόλει ἠράσθη τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, θὰ ἦτο ὠραιότατη. Τοιοῦτοτρόπως μόνον δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ἅγιος διαβεβαίωσεν, ὅτι εἶνε μεῖζον κατόρθωμα τὸ τοῦ Ἰωσήφ ὅτι δὲν ἤναψεν, ἢ τὸ ὅτι οἱ τρεῖς παῖδες τῆς καμίνου δὲν ἐγένοντο τέτρα ἐν αὐτῇ.

Ὁμολογῶ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλονὴν, δὲν τολμῶ μὲν νὰ φαντασθῶ ὅτι τὴν Πεπίταν Χιμένεσ ὑπερβάλλει κατὰ τὴν καλλονὴν ἢ σύζυγος τοῦ Αἰγυπτίου ἐκείνου μεγιστᾶνος, μεγάλου ἀυλάρχου, ἢ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ἀνακτόρου τῶν Φαρκῶ. Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ εἶμαι Ἰωσήφ, πεπρωκισμένος διὰ τῶσαν δῶρων τῆς φύσεως καὶ προτερημάτων, οὐδ' ἡ Πεπίτα εἶνε γυνὴ ἀθηρσκος καὶ ἀσεβῆς. Καὶ ἂν οὕτως ἀκόμη εἶχε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἂν ὑποθέσῃ

τις ὅλα ταῦτα τὰ φοβερὰ πράγματα, δὲν ἐξηγῶ ἄλλως τὴν ὑπερβολὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰμὴ διότι ἔζη εἰς τὴν διεφθαρμένην καὶ ἡμιεθνικὴν ἀκόμη πρωτεύουσαν τῆς ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνη, ἣς τὰ ἐλαττώματα τόσο σκληρῶς ἤλεγξε καὶ ἔνθα αὐτὴ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ σκανδάλου. Ἀλλὰ σήμερον, ὅτε ἡ Εὐαγγελικὴ ἠθικὴ εἰσέδυσσε βαθύτερον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας, μοὶ φαίνεται ὑπερβολὴ νὰ θεωρῆται θαυμαστοτέρα ἢ παρορμητικὴ περιφρόνησις τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ τῆς ὑλικῆς ἀφλεξίας τῶν τριῶν παιδῶν τῆς Βαβυλώνας.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας θίγετε ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, ὅπερ μὲ κολακεύει τὰ μέγιστα. Καταδικάζετε, ὡς πρέπει, τὴν ὑπερβολικὴν μου αἰσθηματικότητα καὶ τὴν διάθεσίν μου εἰς τὸ νὰ συγκινοῦμαι καὶ νὰ κλαίω διὰ παιδαριώδεις λόγους, ὅπερ καλεῖτε δυστυχίαν ἐνίοτε. Ἀλλὰ τὸ γυναικεῖον τοῦτο πάθος τῆς ψυχῆς, ἣδη ὑπαρχον ἐν ἐμοί, τὸ ὅποιον ὀφείλω νὰ καταστρέψω, νομίζετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀναμίσξω μὲ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς μελέτας μου, καὶ μολύνω αὐτάς. Ὑμεῖς ἀναγνωρίζετε καὶ ἐπαινεῖτε ἐν ἐμοί τὴν ἐνεργητικότητα τὴν ἀληθῶς ἀνδρικήν, ἣτις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπιθυμεῖ καὶ σκέπτεται νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ νοῦς, ὅστις μάχεται διὰ νὰ ἐννοήσῃ αὐτόν, πρέπει νὰ ἦναι ἰσχυρὸς. Ἡ θέλησις, ἣτις ἐντελῶς ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν, θριαμβεῖ πρῶτον καθ' ἑαυτῆς, συμπλεκομένη εἰς δεινὰς μάχας μετ' ὄλων τῶν ὀρέξεων, καὶ νικῶσα καὶ τρέπουσα εἰς φυγὴν ὄλους τοὺς πειρασμούς. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ σώσῃ καὶ ἐγὼ θὰ ἀγωνισθῶ διὰ νὰ σωθῶ τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐὰν ἀπωλεσθῶ, οἱ ἐχθροὶ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα δὲν θὰ εἰσέλθωσι κεκρυμμένα καὶ ὑπὸ συνθήκην εἰς τὸ φρούριον τῆς συνειδήσεώς μου, ἀλλὰ μὲ σημαίνας ἀναπεπταμένας, κυριεύοντα αὐτὸ ὀλόκληρον δι' αἵματος καὶ πυρός, μετὰ δεινοτάτην πάλην.

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἔσχον εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσω τὴν ὑπομονήν μου τὰ μέγιστα, καὶ νὰ σκληραγωγῶ τὴν φιλαυτίαν μου διὰ τοῦ σκληροτέρου τρόπου.

Ὁ πατήρ μου ἠθέλησε νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς τὴν Πεπίταν τὸ πρόγευμα τοῦ κήπου καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἔπαυλίν του, τοῦ Pozo de la Solana. Ἡ ἐκδρομὴ ἐγένετο τὴν 22 Ἀπριλίου. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην.

Τὸ Pozo de la Solana ἀπέχει πλέον τῶν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, καὶ ἔως ἐκεῖ ὁ δρόμος γίνεται ἐφ' ἵππου.

Ἐγὼ, ἄτε μὴ μαθῶν ποτὲ ἵππασίαν, εἶχον συναδεύσει τὸν πατέρα μου, εἰς ὅλας τὰς προηγουμένας μου ἐκδρομάς, ἐπὶ ἡμιόνου ἢ σύχου καὶ λίαν ἡμέρου, καὶ ἦτις, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Dientes, τοῦ ἡμιονηγοῦ μου, εἶνε εὐγενεστέρα τοῦ χρυ-

σοῦ καὶ ἀναπαυτικώτερα ἀμάξης. Τὸν δρόμον λοιπὸν μέχρι τοῦ Pozo de la Solana ἔκαμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποζυγίου.

Ὁ πατήρ μου, ὁ γραμματεὺς, ὁ φαρμακοποιὸς καὶ ὁ ἐξάδελφός μου Κουρρίτος ἵππευον καλοὺς ἵππους. Ἡ θεία μου κυρία Κασίλδα, ἥτις ζυγίζει πλέον τῶν 250 λιτρῶν, ἐπέβαινε πελωρίας καὶ ἰσχυρᾶς ὄνου, ὁ δὲ κύριος Ἐπίτροπος ἡμίονου ἡμέρου καὶ ἀναπαυτικῆς, ὡς τὴν ἰδὶκὴν μου.

Ὅσον διὰ τὴν Πεπίταν, ἣν περιέμενον νὰ ἴδω ἐπίσης ἐπιβαίνουσαν ὄνου, ἀγνοῶν ὅτι ἐγίνωσκεν ἵππασίαν, ἐξεπλάγην ἰδὼν αὐτὴν ἐμφανιζομένην ἐπὶ ἵππου γενναίου, ζωηροτάτου καὶ ἀνησύχου, μὲ στολὴν ἀμαζόνος, καὶ ὀδηγούσης τὸν ἵππον μετὰ δεξιότητος καὶ χάριτος ἀξιοσημειώτου. Ἡ χάριστήθη ἰδὼν τὴν Πεπίταν τόσον χαριέντως ἵππεύουσαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνησθάνθη καὶ ἤρχισα νὰ λυπούμαι διὰ τὸ ἀθλιὸν πρόσωπον, ὅπερ ἐπέπρωτο νὰ παραστήσω μένων παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς εὐσάρχου θείας μου κυρίας Κασίλδας, καὶ τοῦ πατρὸς Ἐπιτρόπου, νὰ πορευόμεθα δὲ ἡμεῖς οἱ τρεῖς ὡς ὀπισθοφυλακὴ, εἰρηνικοὶ καὶ ἡσυχοί, ὡς ἐφ' ἀμάξης, ἐνῶ οἱ λαμπροὶ ἵπποις θὰ ἐπήδων, θὰ ἔτρεχον, θὰ ὑπεσάκκισον, καὶ θὰ ἐξετέλουν χιλίας περιστροφᾶς καὶ παιγνιδία.

Ἀμέσως ἐνόησα ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ παρετήρει μετ' οἴκτου, βλέπουσα τὸ κλαυθμηρὸν πρόσωπον, ὅπερ θὰ εἶχον καθήμενος ἐπὶ τῆς ἡμίονου. Ὁ ἐξάδελφός μου Κουρρίτος μὲ παρετήρησε μετ' εἰρωνικοῦ μειδιήματος, καὶ ἤρχισε κατόπιν νὰ μὲ περιπαίζῃ καὶ νὰ μὲ ἐνοχλῇ.

Ἐπαινέσατε τὴν αὐταπάρησιν καὶ τὴν ἠρωτικὴν ὑπομονὴν μου. Ὑπέκυψα εὐχαρίστως, καὶ αἱ εἰρωνεῖαι τοῦ Κουρρίτου συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ δεῖξωσι πόσον ἡμὴν ἄτρωτος. Ἀλλὰ πόσον ὑπέφερα ἐνδομύχως! Ἐκεῖνοι ἔτρεξαν, ἐκάλπασαν, μᾶς ὑπερέβησαν καὶ κατὰ τὴν ἀνοδὸν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Ὁ δὲ Ἐπίτροπος καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν πάντοτε ἡσυχοί, ὡς οἱ ἡμίονοι, χωρὶς νὰ ταχύνωμεν τὸ βῆμα, καὶ ἔχοντες τὴν κυρίαν Κασίλδαν εἰς τὸ μέσον.

Οὐδ' εὗρον παρχμυθίαν συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου, οὐτινος ἢ συνομιλία μοι ἦτο τόσον εὐχάριστος, οὐδὲ περιοριζόμενος εἰς ἐμαυτὸν, καὶ ρεμβάζων καὶ ὄνειροπολῶν, οὐδὲ θαυμάζων κατὰ μόνας τὰς καλλοῦν τῶν τόπου, ὃν διετρέχον.

Ἡ κυρία Κασίλδα εἶνε φοβερὰ πολύλογος, καὶ ἠναγκαζόμεθα νὰ τὴν ἀκούωμεν. Μᾶς εἶπεν ὅσας ἐγνώριζε κακολογίας περὶ τοῦ χωρίου, καὶ μᾶς ὠμίλησε περὶ ὄλων αὐτῆς τῶν ἐπιδειξιοτήτων, μᾶς ἐξήγησε δὲ τὸν τρόπον τοῦ κατασκευάζειν ἀλλάντας, ζυμαρικὰ καὶ χιλία ἄλλα εἶδη κερκευμάτων. Καθεὶς δὲ τῆς βγαίνει εἰς τὰ τῆς μαγειρικῆς καὶ εἰς τὸ σφάζειμον τῶν χοίρων, εἰμὴ ἡ Ἀντωνιάρχη ἡ τροφὸς καὶ ἡδὴ κλειδούχος καὶ διευθύντρια τῆς οἰκίας τῆς Πεπίτας. Γνωρίζω ἤδη τὴν Ἀντωνιάρχην αὐτήν, διότι πηγαίνουσα εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ δῶρα, καὶ πράγματα

εἶνε πολὺ εὐκίνητος, ἐπίσης φλύαρος, ὡς ἡ κυρία Κασίλδα, ἀλλὰ χιλιάκις διακριτικώτερα.

Ὁ δρόμος μέχρι τοῦ Pozo de la Solana εἶνε θαλκτικὸς. Ἄλλ' ἐγὼ ἐβάδιζον ἐν αὐτῷ τόσον δυσηρεστημένως, ὥστε οὐδ' ἐσκέφθην νὰ ἀπολαύσω τὴν καλλονὴν του. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, καὶ ἐπεζεύσαμεν, ἡσθάνθη ἐμαυτὸν ἀπαλαττόμενον μεγάλου βάρους, ὡς ἐὰν ἐγὼ εἶχον φέρει τὴν ἡμίονον καὶ ὄχι ἡμίονος ἐμέ.

Διετρέξαμεν περὶ τὸ κτήμα, ὅπερ εἶνε μεγαλοπρεπές, ποικίλον καὶ ἐκτεταμένον. Ὑπάρχουσι ἐκεῖ πλέον τῶν 120 στρεμμάτων ἀμπέλου παλαιᾶς καὶ νεοφυτευμένης, ἀλλὰ τόσα καὶ πλέον ἐλαιῶνες, καὶ τελευταῖον δάσος δρυῶν ἐκ τῶν μεγαλύτερων ὅσαι ὑπάρχουσι εἰς τὴν Ἀνδalousίαν. Τὸ ὕδωρ Pozo de la Solana σχηματίζει ρύακα διαυγῆ καὶ ἀφθονον, ὅπου ἔρχονται καὶ πίνουσιν ὅλα τὰ πτηνὰ τῶν περὶ, συλλαμβανόμενα διὰ παγιδῶν ἐξ ἰζῶν ἢ δικτύων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων τίθεται τὸ προσκαλοῦν πτηνόν. Ἐκεῖ ἀνεμνήσθη τῶν παιδικῶν μου δικσκεδάσεων, καὶ ποσάκις εἶχον κυνηγήσει καὶ ἐγὼ τὰ πτηνὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου.

Κατὰ τὴν πορείαν τοῦ ρυακίου καὶ ἰδίως εἰς τὰς μικρὰς κοιλάδας ὑπάρχουσι πολλοὶ καλαμώνες καὶ ἄλλα ὑψηλὰ δένδρα, ἅτινα διὰ τῶν θύλων καὶ τῆς πρασινάδας τῶν σχηματίζουσι ἀδιέξοδον λαβύρινθον καὶ βαθεῖαν σκιάν.

Πλεῖστα φυτὰ ἄγρια καὶ εὖσμα αὐξάνουσιν ἐκεῖ αὐτομάτως, καὶ ἀληθῶς εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις ἄλλο μέρος τόσον ἄγριον καὶ ἀληθῶς μονῆρες, ἤμερον καὶ σιγηλὸν ὡς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καταλαμβάνεται τις—καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ὅταν ὁ ἥλιος πέμπει τοὺς καταρράκτας τοῦ φωτός του ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον, καὶ κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους—ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μυστηριώδους φόβου τῶν νυκτερινῶν ὠρῶν. Ἐννοεῖ τις ἐκεῖ τὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων πατριαρχῶν καὶ τῶν πρώτων ἡρώων καὶ ποιμένων, καὶ τὰς ἐμφανίσεις καὶ ὀπτασίας νυμφῶν καὶ θεαινῶν καὶ ἀγγέλων ὑφ' ὧν καταλαμβάνοντο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Ἐνῶ περιεφερόμεθα διὰ τῶν πυκνῶν τούτων δασῶν, συνέβη, δὲν ἤξεύρω πως, ὥστε ἡ Πεπίτα καὶ ἐγὼ συνητηθήμεν μόνοι. Οἱ λοιποὶ ἔμειναν ὀπίσω.

Ἀμέσως ἡσθάνθη τρόμον τινὰ καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἔβλεπον ἐμαυτὸν μόνον μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης, καὶ εἰς μέρος τόσον μεμονωμένον, καὶ ἐνῶ ἐσκεπτόμην εἰς τὰς μεσημβρινὰς ὀπτασίας, τὰς παραδόξους καὶ γλυκεῖας, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερφυσικὰς, τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἐποχῶν.

Ἡ Πεπίτα εἶχεν ἀφήσει εἰς τὴν οἰκίαν τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην τῆς ἵππασίας, καὶ περιεπάτει μὲ βραχὺ τὴν ἔνδυμα, ὅπερ δὲν ἐκώλυε τὴν χάρεισσαν ἐλαφρότητα τῶν κινήσεών της. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε μικρὸν σκιαδίον ἀνδalousιανόν, μετὰ χάριτος θεημιένον. Διὰ τῆς χειρὸς δὲ ἐκρά-

τει τὸ μαστίγιον, ὅπερ μοι ἐφάνη ὡς ἡ μαγικὴ ράβδος τῶν ἀρετῶν, δι' ἣς ἠδύνατο νὰ μὲ μαγεύσῃ ἢ γόησῃ ἐκεῖνη.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

[Τέλος]

Εἶδε καταβιβαζόμενον τὸ φέρετρον εἰς τὸν λάκκον, ἐνθα ἔμενον εἰσέτι θέσις καὶ δι' ἄλλους δυστυχεῖς. Ἐπέστησεν ὄλην τὴν προσοχὴν της, ὅταν οἱ νεκροθάπται ἤρχισαν τὸ ἔργον τῶν, ὅλαι αἱ ἰνὲς της ἐδονοῦντο, ὡσάκις τὸ χῶμα ἐπιπτε βαρέως ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Ἠρίθμει τὰς κινήσεις τοῦ πτύου καὶ ἐφαίνετο ἀναμετρῶσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ χῶμα, τὸ ὅποιον συνεσωρεύετο.

Δὲν ἐπλησίασε τὸν τάφον παρὰ ὅτε οἱ νεκροθάπται ἐτελείωσαν τὸ ἔργον τῶν, καὶ ἔπεσε γονυπετῆς ἐπὶ τῆς νεοσκαφοῦς γῆς, ἥτις ἔφερεν ἀκόμη νέα ἴχνη τῶν πεδίων.

Οἱ φύλακες, ὁ ἱερεὺς, συγκεινημένοι ἐκ τῆς ἀφώνου ταύτης θλίψεως, ὀπισθοχώρησαν βήματά τινα. Ἦδη, μείνασα μόνη, ἠδύνατο νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν θλίψιν της.

Σιγῇ ἀπόλυτος ἐβασίλευε περὶξ...

Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἐξέληθ' ἢ ἐκλείον τὸ κοιμητήριον...

Ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε τὴν Ἰουλίαν, ἥτις ἠγέρθη καὶ ὀπισθοχώρησεν αἴφνης. Προσπάθησε νὰ τῇ ὀμιλήσῃ περὶ κόσμου, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπάρχουσι οὔτε χαραῖ, οὔτε θλίψεις· αὐτὴ δὲν τὸν ἤκουεν, ἠγνόησε μόνον ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐξέληθ'. Ἡ αὐτὴ δύναμις παρενετίθετο ἄλιν.

Ἐξῆλθε τῷ ὄντι καὶ ἔκαμε βήματά τινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου τινὸς παρὰ τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου.

— Ὡ! θὰ τὸν ἴδω! ἔλεγεν. Νὰ μὴ μὲ ἀφήσουν νὰ τὸν ἴδω ἀσθενῆ! Νὰ μὴ μὲ ἀφήσουν νὰ τοῦ δώσω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν! Πρέπει νὰ τὸν ἴδω... Ἄλλ' ἠμποροῦσαν νὰ θάψουν ἄλλον καὶ νὰ μοῦ εἰποῦν ὅτι ἦτο ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ἀναμνησκαται ὅτι ὑπῆρξεν εἰς Ἰωάκωβος Τισσῶ εἰς τὸ χωρίον τῶν. Ὅποια ὁμοιότης ὀνομάτων, καὶ εἶνε τόσον εὐκολον ν' ἀπατηθῇ τις περὶ τοῦ ἀριθμοῦ!

Τῇ φαίνεται ἤδη ὅτι πράγματι ὁ Ἰωάκωβος Τισσῶ εἶνε ὁ ἐν τῷ σανιδίῳ φερέτρῳ. Ὁ Ἰωάννης εἶνε τόσῳ καλὰ ὅσῳ καὶ πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν εἶνε ἐκεῖ, ὀπισθεν τῶν τοίχων τούτων καὶ οὔτε ὑπωπτεύεται μάλιστα ὅτι ἡ Ἰουλία του πνήσκουσα ἐκ θλίψεως εὐρίσκαται τόσῳ πλησίον του.

Ἄλλ' αἱ σκέψεις της συγχέονται. Ἄλλη ἰδέα γεννᾶται, ἀξάνει, ριζοῦται, ἐπιβάλλεται, ἀποδιώκει ὅλας τὰς ἄλλας.

— Καὶ ἐὰν τὸν ἔβλεπον ζωντανόν; ἀναλογίζεται. Ἐλεγον ὅτι ἦτο ἀσθενής.

οὐ ἀσθενεῖς λιποθυμοῦσι, πιθανόν νὰ τὸν ἐξέλαβον ὡς νεκρόν. Χθὲς ἀπέθανε, σήμερον τὸν θάπτουν... Ἀλλὰ πιθανόν νὰ εὐρίσκηται εἰς λήθαργον...

Ὅλον τὸ αἷμα τῆς παγώνει εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην τῆς τὰς διηγήσεις, ὡς ἤκουσεν ὅταν ἦτο παιδίον περὶ γραίας τινὸς κυρίας, ἥτις ἐτάφη ζῶσα καὶ ἐξύπνησεν, ὅταν κλέπτῃς τις τὴν ἐξέθαψε, διὰ νὰ λάβῃ τὸ δακτύλιόν τῆς.

Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τὴν κατακυριεύει.

— Ὅχι, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ν' ἀποθάνῃς· θὰ σὲ ξεθάψω.

Δὲν ἀμφιβάλλει πλέον ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐτάφη ζῶν καὶ ὄλαι αἱ σκέψεις τῆς διευθύνονται πρὸς ἓν μόνον ἀντικείμενον· νὰ ἐκθάψῃ τὸ φέρετρον, νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ὅπως ἴδῃ τὸν Ἰωάννην.

Ἐν ἀκκρεῖ τὸ σχέδιόν τῆς ὠρίμασε μετὰ φρενητιῶδους ταχύτητος. Θὰ ὑπάγῃ νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ δάσος καὶ ἄμα νυκτώσῃ θὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ κοιμητήριον. Θ' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ λίθου τούτου, τὸ κιγκλιδωμα εἶνε χαμηλόν, θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ ὑπερπηδήσῃ. Εἶδε ποῦ ἔβαλον τὸ πτύον καὶ γρήγορα γρήγορα θὰ σαρώσῃ τὴν γῆν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς λάμπουσιν ἐξ ἀγρίας χαρᾶς εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

Δυστυχῆς Ἰουλίᾳ! Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἀνοίγουσα τὸ φέρετρον θὰ ὀπισθοχώρῃς ἐμβρόντητος. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι τὸ μέτωπον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτες διὰ τόσῳ τρυφερῶν φιλημάτων, τὸ ἔθραυσαν διὰ τῆς σφύρας, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ διεσχιζομένου κρανίου τοῦ ἐξέφρευσε ἡ φαιὰ μάζα τοῦ ἐγκεφάλου· ὅτι ἡ καρδιά, ἥτις ἔπαλλε δι' ἐσέ, ἀπεσπίασθη, ἐκόπη εἰς τεμάχια καὶ ἐχώθη ἀναμιξ μετὰ τῶν ἐντέρων εἰς τὸ στῆθος ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπανάπαυες τοσοῦτον ἠδέως τὴν ὠραίαν μελαγχροινὴν κεφαλὴν σου...

Ὅχι, ἡ Ἰουλίᾳ τίποτε ἐξ ὅλων τούτων δὲν γνωρίζει καὶ μόνη, ἐγκαταλειμμένη παρ' ὅλου τοῦ κόσμου ἀσχολουμένου εἰς τὰς μικρὰς αὐτοῦ ὑποθέσεις — μόνη, χωρὶς οὐδεμίαν καρδίαν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν τῆς, αἰσθάνεται τὴν παραφροσύνην τῆς ἀξιάουσαν.

Ἴδου αὕτη ἀναβαίνουσα τὸ δάσος. Ζητεῖ, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει, κρύπτην ἀρκετὰ ἀσφαλῆ διὰ νὰ συσπειρωθῇ μέχρι τῆς ἐσπέρας· τὰ δένδρα εἶνε λίαν ἀραιὰ, οἱ θάμνοι ἀπεφιλωμένοι. Ἴδου μία ὀπὴ πλήρης βάτων· ἐκεῖ θὰ ὑπάγῃ νὰ κρυφθῇ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι αἱ ἀκανθαὶ ξεσχίζουσι τὰς χεῖρας καὶ τὰς παρειὰς τῆς.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴ ἀποπινηθῇ μέχρι τῆς νυκτὸς ὁ Ἰωάννης! — εἶνε ἡ μόνη τῆς σκέψις· ἀλλ' ἀναμιμνήσκειται τῆς γραίας, ἥτις ἐξετάφη ὑπὸ τοῦ κλέπτου, καὶ δύω μεταλλευτῶν, οἵτινες ἐτάφισαν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς· μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔζη ἀκόμη.

Παραδεδομένη εἰς τὴν παραφροσύνην τῆς, ἡ δυστυχῆς Ἰουλίᾳ, δὲν τολμᾷ νὰ κινήθῃ ἀπὸ τῆς φωλεᾶς τῆς. Ἡ διψα τὴν βασιανίζει ἀλλὰ: «Θὰ μὲ ἴδωσι, θὰ μ' ἐμποδίσωσι». σκέπτεται· καὶ θέτει

φύλλα ἐπὶ τῆς γλώσσης διὰ νὰ κατευνάσῃ τὸ καταβιβρωσκον αὐτὴν πῦρ.

Τέλος, ἡ νύξ πλησιάζει· ἄστρα τινα μαρμαίρουσι διὰ μέσου τῶν κλάδων. Ἡ Ἰουλίᾳ, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν τῆς, ἐγκρατίζει τὸ κρησφύγετόν τῆς καὶ ὀλισθαίνει μετὰ τῶν θάμνων. Αἱ βάτοι ξεσχίζουσι τὰς χεῖρας τῆς, δὲν τὸ αἰσθάνεται. Μετ' ὀλίγον χάνει τὸ κτένιον καὶ τὸν πλόν τῆς, οἱ μελανοὶ αὐτῆς πλόκαμοι κυματίζουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, περιπλέκονται εἰς τοὺς θάμνους.

Ὁ θόρυβος πίπτοντος κλάδου ξηροῦ, πτηνοῦ περυγίζοντος ἐν τῷ φυλλώματι, τὴν παγόνουν ἐκ φρίκης. Ὅλαι αἱ διηγήσεις περὶ βρυκολάκων, τὰς ὁποίας ἤκουσε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, ὄλαι αἱ δεισιδαιμονίαι χωρίου μεταλλουργῶν, ἀναγεννῶνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἐκαστὸν δένδρον τῆ φαίνεται τέρας ἔτοιμον νὰ τὴν πνίξῃ διὰ τῶν ὀνύχων του.

Ἡ σελήνη τὴν φωτίζει ἐξερχομένη τοῦ δάσους. Καταβαίνει τὸν λόφον καὶ ἴσταται πεντήκοντα βήματα πρὸ τοῦ κοιμητηρίου, μὴ τολμῶσα νὰ πλησιάσῃ. Μὲ τὴν ἐσθῆτα εἰς ῥάκη, μὲ τὴν κόμην πλήρη ξηρῶν κλάδων, μὲ σταγόνας αἵματος ἐπὶ τῶν πελιδνῶν αὐτῆς παρειῶν, νομίζει ὅτι τρέχει, ἀλλ' ἴσταται ἀκίνητος. Οἱ ἀγροί, τὸ δάσος, τῆ φαίνεται ὅτι κινοῦνται περὶ τῆς πλήρη φανταστικῶν ὄντων· τὰ πάντα συγγέονται ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς.

Πτηνὸν νυκτόβιον ἀναδίδει τὸ θλιβερόν αὐτοῦ ἄσμα, — εἶνε ὁ Ἰωάννης, ὅστις τὴν πρόσκαλεῖ! Καταβάλλει τότε ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν καὶ ὄρμαζ πρὸς τὴν θύραν. Ἀναβαίνει ἤδη ἐπὶ τοῦ λίθου, ἡ χεὶρ τῆς ἐγγίζει τὸ ἄκρον τῆς κιγκλιδος, θέλει νὰ τὴν διασκελίσῃ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παρατηρεῖ μέγαν μέλανα σταυρόν, ἐστημένον ἀπέναντι τῆς θύρας. Δι' αὐτὴν εἶνε ὃν πελώριον, μέλαν, δασύτριχον, τὸ ὅποιον ἐκτίνει τοὺς βραχίονας, ἐξογκοῦται, πλησιάζει, οἱ βραχίονές του ἐκτείνονται... ἡ Ἰουλίᾳ, δὲν ἀναπνέει, δὲν κινεῖται. Οἱ βραχίονες τῆς ἐγγίζουσι, τὴν συσφίγγουσι, τὴν πνίγουσιν... Ἐκβάλλει ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ ἐπαναπίπτει. Ἡ σελήνη φωτίζει μὲ τὰς γλυκεῖας αὐτῆς ἀκτῖνας τὸ ὠχρὸν αὐτῆς πρόσωπον συσπασμένον ἐκ τῶν θλίψεων καὶ τῆς ἀγωνίας.

Τὴν ἐπαύριον εἰς χωρικὸς τὴν παρετήρησεν. Ἐπλησίασε, τῆ ὠμίλησεν· ἀπῆντα διὰ λέξεων ἀσυναρτήτων. Ὅλον τὸ σῶμά τῆς ἔκαιε καταναλισκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, τὴν μετέφερον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς γειτονικῆς πόλεως.

Ἡ φρενίτις τῆς Ἰουλίᾳς ὑπῆρξε φοβερά! Διέσπα τοὺς δεσμοὺς διὰ τῶν ὁποίων προσεπάθουν νὰ τὴν κρατήσωσιν εἰς τὴν κλίνην. Ἐγονυπέτει πρὸ τῆς νοσοκόμου, ἰκετεύουσα αὐτὴν νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰωάννην τῆς.

— Εἶμαι σύζυγός του, ἔλεγεν. Ἐὰν ἐγνωρίζετε μόνον πόσον μὲ ἀγαπᾷ. Εἶμεθα δύο, μόνον εἰς τὸν κόσμον... Κανείς... Εἶμαι τὸ πᾶν δι' αὐτόν... Θὰ τὸν θεραπεύσω...

Ἐπειτα ἐγειρομένη ἀνεπίθδα, συνελάμβανε τὴν ἀδελφὴν ἀπὸ τὸν λαϊκὸν κραυγαζουσα:

— Ἀ! ἄθλιοι, — νὰ μὴ τὴν ἴδω! Οὐτε νεκρόν; Ἄτιμοι δολοφόνοι! Κατηραμένοι κανονισμοὶ!

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τὴν ἔφερον εἰς τὸ κοιμητήριον, — καθὼς εἶχον φέρει τὸν Ἰωάννην. Ἐλεπε καὶ αὐτὸς ὁ κύων, — τὸ μόνον ὄν, τοῦ ὁποίου οἱ τεθλιμμένοι ὀφθαλμοὶ θὰ ἐδείκνυον λύπην διὰ τὴν ζωὴν ταύτην, θραυσθεῖσαν ἐν τῷ μέσῳ ὄνειρων εὐτυχίας. Ἡ αὕτη ἀδιαφορία, ἡ αὕτη ἐγκατάλειψις, ἡ ὁποία καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν 4237.

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

Προτιθέμενος νὰ ἐκδώσω προσεχῶς Ἰατρικὸν Ἡμερολόγιον, ἥτοι Πρακτικὸν ὁδηγὸν τῶν ἱατρῶν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατ' ἔτος ἐκιδόμενων Agendas, παρακαλῶ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος συναδέλφους καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλληνας ἱατροὺς νὰ μοὶ πέμψωσι ταχυδρομικῶς μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν, ἵνα δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἡμερολόγιῳ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1888.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑΣ ἱατρός

ὁμηγητὴς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πλοοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι: «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλιου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οδγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)

«Υγιεινή», Παύλου Μαντεγάτζα, μετάφρασις «Αἱ τιμαὶ γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῆδιαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 4,50 [1,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἐλπίκη» ἔθ.μα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Παρδέλ..... δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μ'ιτος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκαλίσις», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη..... δραχ. 3 (3,20)

«Τὸ διάμσον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales..... δραχ. 4 (4,10)